

Da det jo er Finanslovsforslaget, der foreligger til Forhandling, maa jeg maaske sige et Par Ord om det; det skal blive meget kort. Jeg vil bringe den forrige Finansminister, det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard) en Tak for det store Arbejde, han har udrettet paa dette Omraade ved at sørge for, at vor Statshusholdning saa hurtigt er kommet ind i stabile Forhold. Der har jo lydt Røster om, at man var bange for, at Indtægterne vilde blive for rigelige. Jeg tror nu ikke, man behøver at frygte for, at der skal komme for mange Penge i Statskassen. Skulde det ske, er der saa megen uforskyldt Nød og Elenighed, som det er Samfundets Pligt at afhjælpe, der er saa mange uretfærdige Byrder, der bør ophæves. Man skal derfor ikke være bange for, at Statskassen lige straks skal revne, fordi der kommer for mange Penge ind i den.

Om Forfatningssagen vil jeg gerne sige nogle faa Ord som Indledning til det, hvorfor jeg nærmest har forlangt Ordet. Alle vi, der kalder os gode Demokrater, og som ogsaa er det, er selvfølgelig glade for, at der nu paa Rigsdagens Bord ligger et Forslag om den lige og almindelige Valgret. Vi, der slutter os til Venstre, havde naturligvis helst set, at det var blevet Venstres Mænd, der havde faaet Æren af at gennemføre dette Forslag, men selv om det nu er forhindret, er vor Kærlighed til den lige og almindelige Valgret lige stor. Det vil ikke betyde noget for os, at det nu er andre, som staar som Førere i denne Sag. Vi ved, at denne Sag kan ikke standses. Vi ved, at Forfatningssagen vil blive gennemført paa den lige og almindelige Valgrets Grund, og vi haaber, det maa ske snarest. Vi glæder os til at se den Dag, da det sidste politiske Skel falder bort, da alle Samfundsmedlemmer, høj og lav, rig og fattig, kan mødes med lige Ret og under lige Ansvar. Da har vi først de virkelig gode Betingelser for at skabe lykkelige og lyse Forhold, ikke for nogle enkelte Klasser, men for det hele Samfund.

Men det forekommer mig, at vi er i Færd med selv at bygge andre Skel op, som vi ikke er tjente med indenfor vort Samfund, Skel, som ikke kan være gavnlige for noget Land og allermindst for et lille Land som Danmark, hvor det særlig gælder om, at vi virker i Enighed og fuld Forstaaelse til det fælles Bedste. Det, jeg tænker paa her, er Forholdet mellem By og Land og navnlig Forholdet mellem Hovedstaden og Landet. Nu kunde jeg godt tænke mig, at der vilde indvendes, at der

er ikke noget som helst i Vejen med dette Forhold, det er saare godt. Jeg har ogsaa mange Gange hørt ved festlige Lejligheder, at der er blevet talt mange smukke Ord for dette gode Forhold, og jeg har hørt og set, at der er drukket mange Skaaler for dette Forhold. Men de virkelige Forhold viser noget andet. Hvis Forholdet mellem By og Land og mellem Hovedstad og Land var saa godt, som det skulde og burde være, vilde vi ikke kende saadanne Slagord som „Københavnere“ og „Bondekultur“. Vi har ogsaa mange Gange gjort den Erfaring, at de virkelige Forhold siger noget andet. Jeg behøver blot at nævne Forholdene ved Skattelovenes Behandling. Der kom det tydeligt frem, at man saa med den allerstørste Mistillid paa hinanden gensidig fra Land og fra Hovedstad, og jeg fik den bestemte Opfattelse, at naar man gjorde det, var det, fordi man ikke kendte de virkelige Forhold. Det, jeg ønsker at slaa til Lyd for, er, at man fra By og fra Land ser at komme i noget nærmere Forbindelse med hinanden, lærer at kende de virkelige Forhold, som er til Stede baade paa Landet og i Hovedstaden; da tror jeg, at vi vil komme til at se meget mere hjerteligt og fordrageligt paa hinanden. Jeg bygger denne Mening paa Forhold, som jeg har iagttaget. Vi har jo allerede ikke saa lidt Samvirken mellem Hovedstaden og Landet. Vi har jo en ret stærk Turiststrøm og en hel Del Sommergæster ude paa Landet, og der kommer mange Gange større Selskaber fra Hovedstaden ud paa Landet, ligesom der kommer Selskaber fra Landet ind til Hovedstaden. Jeg maa maaske nævne et enkelt Eksempel. Vi havde for et Par Aar siden et stort Besøg ude i min Valgkreds af et Selskab her inde fra København, væsentlig Københavnerne, der vilde se sig om i Odsherred, og jeg havde faaet det betroede Hverv at skaffe en hel Del Køretøjer til Befordring af dette Selskab ud omkring til de mindrigste Steder. Der var anmodet om at henstille til Køretøjernes Ejere, om de saa vidt muligt selv vilde være Kuske for at deltage i denne Udflugt. Jeg mødte den største Velvillie alle Vegne. Kun eet Sted mødte jeg til at begynde med et bestemt Afslag; det var hos en Gaardmand, som paa ingen Maade kunde fordrage Københavnerne; han mente, at al Ulykke stammede fra København, og derfor vilde han ikke være med til at gøre dem nogen Tjeneste. Vi var gamle Bekendte, og jeg fik overtalt Manden til at køre alligevel. Da vi havde endt Turen, som forløb paa den allerfornøjelig-